

Lily sa dívala ponad vodu. Bolo veľmi zavčasu – nebola si celkom istá, koľko je presne hodín, ale keď vybehla zadnými dvermi Domu radostnej mysle, slúžky ešte len zapaľovali oheň v peci. Leto vrcholilo, slnko už pražilo a trblietalo sa na vlnách. Ostré striebřisté svetlo akoby v sivomodrom mori vyrezalo cestu, takú zreteľnú, až vyzerala takmer skutočne a Lily túžila stúpiť na ňu a prejsť na druhú stranu. Dokonca bez toho, aby si uvedomila, čo robí, vystrela nohu. A asi by aj stúpila do vody, keby nad jej hlúposťou znechutene nezafučal Peter a neschmatol ju za lakeť.

Lily žmurkla a otočila sa, aby sa naňho pozrela. Ruky mal preložené, uprene ju pozoroval a krčil

nosom, ako keby sa snažil nerozosmiať. Vrátila mu pohľad. „Čo je? Nechcela som tam ísť naozaj!“

Vzdychla si. Posadila sa na teplé kamene a znovu si otvorila knihu. Nerozumela jej celkom – bola to veľká hrubá kniha s cvičeniami z pobosorovaní, ktorú našla v skrini s porcelánom – ale pokúšala sa o to. *Mala* by byť schopná pochopiť ju. Koniec koncov, obaja jej rodičia sú čarodejníci a jej sestra je v tejto veci geniálna. Tak prečo sa Lily nedarí ani si len nechať narásť dlhšie nechty? Vystrela prsty, ale nechty boli stále hrubé, krátke a dosť špinavé. Lily si znovu nahnevane vzdychla. Bezmyšlienkovite sa pozrela na vodu a výhľad ju ešte raz odviedol od knihy.

Z tohto uhla bola cestička len slnečným svetlom na mori. A pevnina bola iba rozmazaným tieňom na horizonte.

„Ale aj tak vyzerala naozajstne, však?“ povedala ticho Petrovi. „Zaujímalo by ma, aká je.“

Peter oddupotal cez kamene preč a Lily pri zlostnom klopkaní kamienkov pod jeho nohami cúvla. Niekedy zabúdala, že sa nenarodil na ostrove ako ona. Poznala pevninu a ona by mu ju nemala pripomínať.

Vyskočila a nasledovala ho ku cestičke, ktorá sa po útese namáhavo šplhala k domu. Asi ho už hľadajú. Bol silnejší ako ona a na vrchol cestičky

sa dostal pred ňou. Ešte raz sa obzrel na zvlnené more a potom sa rozbehol cez trávnik. Lily nezrých-
lila, aby ho dohnala. Je lepšie, keď sa nevrátia spo-
ločne – Peter nemá čo tráviť svoj čas *behaním za tým*
čertovským dievčiskom. Lily počula, ako to včera ho-
vorila kuchárka, pani Porterová. Kráčala vysokou
trávou, kopala do púpavových hlavičiek a sledova-
la, ako semienka vylietavajú do vzduchu. Ako ďa-
leko môžu odletieť? Sledovať ich proti bielej oblohe
bolo veľmi náročné, ale niektoré by sa mohli vzná-
šať aj celé míle a za morom by mohli vyrásť púpavy
od Domu radostnej mysle.

Blížila sa k domu s plnými rukami púpav a fúka-
la semienka smerom k oblohe, keď náhle zastala
a dych jej zamrel v hrdle. Slnečné teplo sa stratilo.

Za rohom domu sa objavila postava, akosi pri-
rýchlo, ako keby ani nebola prišla, len *tam* zrazu
bola.

Hoci sa Lily chvela, prinútila sa usmiať a kývnuť
hlavou a žena v tmavých šatách sa zdvorilo uklonila
a ustúpila, aby okolo nej mohla prejsť. Tak to bolo
správne, pretože bola komornou a Lily panskou dcé-
rou, ale niečo na tom nesesedelo. Lily prebehla oko-
lo rohu a uháňala preč. Vedela, že Marten za ňou
uprene pozerá a ten pohľad na sebe cítila.

Lily si vôbec nebola istá tým, čo ju na Marten
tak veľmi desí. Možno čierne šaty – nič inšie Marten

nenosila. V zime, v lete, mala na sebe čierne vlnené šaty a závoj a rukavičky, dokonca aj v dome. Ostatní sluhovia čosi šomrali o čudných cudzokrajných zvykoch, ale zvykli si na ňu. Marten bola komornou Lilynej mamy už celé roky.

Keď sa za rohom dostala na cestu, ktorá viedla k zadnej časti domu a kuchyniam, Lily sa pritisla do tieňa na múre a namáhavo oddychovala. Zvyčajne nebola taká zbabelá, ale Marten sa k nej prikradla – alebo z toho aspoň mala ten dojem. S pocitom závratu zalapala po dychu a rozbehla sa do kuchyne s túžbou po teple a svetle a spoločnosti, nech už je akokoľvek zle naladená.

I keď pani Porterová bola práve uprostred jednej zo svojich tirád, po nečakanom tieni vonku sa jej kuchyňa stále zdala prívetivá. Keď Lily zistila, na koho pani Porterová kričí, previnilo si uvedomila, že Petra predsa len hľadali.

„Lenivý, naničhodný chlapec! Fláka sa po vonku, a nám tu chýba drevo do pece! Potrebujem pripraviť raňajky pre madam – , Dali by sme si francúzsku hrianku, prosím!‘ – a nemám nijaký oheň! Kde si *bol*?“

Peter len pokrčil plecami a zatváril sa tupo. Bol to veľmi užitočný výraz a on bol naň expert.

„A s vami je čo, slečna, že sa schovávate v tom kúte?“ zvrtila náhle reč pani Porterová. „Vyzeráte, ako keby ste zbadali nejakého ducha.“

Dve mladé slúžky, ktoré za dreveným stolom pili čaj, sa naraz zhrozene nadýchli a pozreli na Lily.

„Slečna Lily, však ste nijakého nevideli?“ opýtala sa Violet a bledé oči sa jej rozšírili.

„Samozrejme, že nevidela,“ zamrmlala Martha, ale aj ona sa rýchlo obzrela po tmavých kútoch kuchyne.

„Ducha nie,“ potriasla hlavou Lily. „Len Marten. Ona – ona ma prekvapila...“ dodala, aj keď vedela, že to musí znieť hlúpo.

Pani Porterová si pohrdavo odfúkla. „Viete, čo by prekvapilo mňa, slečna Lily? Keby ste sa aspoň jedno ráno zdržiavali niekde inde ako v mojej kuchyni a neľahali toho chlapca von jašiť sa práve vtedy, keď ho tu potrebujem.“

„Prepáčte...“ zašepkala Lily a cúvla k dverám. Pani Porterová zazerala na malý papierik s ostrým písmom, ktorý ležal na vydrhnutom drevenom stole. Bolo to mamino písmo. Lily už celé týždne unikala akémukoľvek stretnutiu so svojou mamou a zdalo sa, že maminu zlú náladu už začalo pociťovať aj služobníctvo. Bola presvedčená, že ešte aj ten vzduch sa chveje, naplnený rozzúrenou, nervy trhajúcou mágiou.

„Och, nože ešte počkajte, slečna!“ Pani Porterová stískala v rukách starú plátennú servítku a potom ju hodila Marthe, aby ju naplnila nejakým chlebom a syrom. „Teraz choďte nahor, tam, kam patríte!“

Lily bleskurýchle opustila kuchyňu, bez toho, aby ešte o niečo poprosila – o pani Porterovej sa vedelo, že keď si mama pýta nejaké vznešené jedlá, tak hádže po Marthe porcelánom, a jej muška nebola dobrá.

„Slečna! Slečna Lily!“ zašuškala Martha, keď sa ponáhľala tmavými chodbami preč z časti určenej pre služobníctvo. Lily sa zmätene obrátila. „Čo to je, Martha? Nieže ťa chytí pani Porterová. Stačí, v akej nálade je už teraz.“

„Nate. O tom kúsku chleba a syra by nevydržala ani myš.“ Martha napchala do servítky hrsť sušienok a aj jedno jablko a pobožkala Lily na líčko. „Zdržiavajte sa mimo kuchyne, dobre? Stará dračica ide už-úž vybuchnúť od zúrivosti. Madam sa neprestáva sťažovať a pán Francis odmietol kráľika zo včerajšej večere.“ Martha sa zachichotala. „Dokonca dnes ani len nev kročil do kuchyne, schováva sa v komore a vraví, že ráta strieborné príbory.“

Lily objala Marthu. „Nepriblížim sa k nej, sľubujem. Keď zdvihne ten medený kotlík, nezabudni sa prikrčiť, dobre?“ Zakývala Marthe, vďačne zahryzla do jabĺčka a náhlila sa preč. Kráčala smerom k oranžérii, v Dome radostnej mysle to bolo jedno z miest, na ktoré všetci ostatní zabudli. Kedysi to bol nádherný skleník s fontánou a peknou smaltovanou pecou, aby boli stromy v teple, ale tie už dáv-

no zahynuli a fontána bola upchatá lístím. Bolo to perfektné miesto, kde sa dalo skryť.

Lily rukou trela fliačik od uhlika a rozmazávala ho po výkrese. Nebol veľmi dobrý. Nevyzeral prirodzene. Povzdychla si, objala si kolená, ktoré si schovala pod svoje špinavé šaty a pokúšala sa zistiť, kde je v kresbe chyba. Všimla si, že má umazané šaty a snažila sa z vyblednutej modro-bielej bavlnenej látky odstrániť aspoň niektoré škvrny, ale márne. Šaty neboli špinavé len od uhlika, ale aj od celých týždňov nosenia. A boli jej aj prikrátke. Sotva jej zakryli kolená, aj gombíky sa na nich párali. Potrebuje nové šaty, ale to znamená, že by si ich musela pýtať.

A na to nebol vhodný čas.

Dom bublal hnevom ešte viac ako zavčasu ráno. Lily nevedela presne, čo sa deje, ale keď sa predtým vykradla z oranžérie, videla mamu pochodovať chodbami. Zlatý hodváb jej šiat zúrivo suchotal. Keď sa mama hnevala, vždy sa prechádzala, švihala si to ako bojová loď s vetrom v plachtách. Na dláždenej chodbe sa Lily len tak-tak stihla prikrčiť. Bolo bezpečnejšie ísť mame z cesty a vyhnúť sa besneniu naokolo. Tvár mala bielu, niečo si šomrala popod nos a slová boli také silné, že ich Lily takmer videla. Napadlo jej, že varuje Georgianu, ale svoju sestru už nevidela celé týždne. Najskôr bude v knižnici.